

Въ 1838, поетътъ, слѣдъ многобройни бабини му постъпки, се възстановилъ въ гвардията, въ Гродно; нъ въ началото на 1840, вслѣдствие на единъ дуелъ съ сина на французския посланикъ Баранта, билъ испратенъ втори пжтъ въ Кавказъ, дѣто, въ похода срецца чеченцитѣ, участвувалъ въ една битва, на която дава описанието въ *Валерикъ*. Въ 1840 му се позволило да се върне за нѣколко мѣсеца въ С.-Петербургъ. Въпрѣки бабинитѣ му постъпки и молби, той билъ принуденъ да трѣгне пакъ за Кавказъ въ 1841. На пжта билъ убитъ въ Пятигорскъ на дуелъ отъ майора Печорина, офицеръ отъ кавказската армия, който се мислил описанъ въ романа *Геройна нашото врѣме*. Така Л., когато му се прѣкратилъ животътъ, билъ на възраст само 27 години.

Слѣдъ Пушкина, Л. се има за най-отличенъ руски поетъ отъ Байроновската школа: той е прѣнеслъ въ русската литература идеитѣ на английския поетъ, чието влияние силно се отражава въ произведенията му.

Л-витѣ съчинения сж се прѣвждали нѣколко пжти на французски, нѣмски и др. европ. езици, особено *Герой на нашото врѣме*. Това съчин. е прѣведено и на езика ни отъ Т. Странски (Пловдивъ, 1887). Прѣведени сж още, въ стихове и високо хждожествено, *Демонъ*, источна повѣсть, *Билецъ*, горска легенда и *Мицири*, поема — първитѣ двѣ отъ Алеко Константинова и П. П. Славейкова, а *Мицири* отъ Д. К. Попова; и тритѣ съставятъ една книжка отъ Библиотека за Мало и Голъмо (София, ново изд. 1895). Прѣведени сж и *Болеринъ Орша*, трагедия

Човѣцитѣ и Страститѣ и много дребни стихотворения. Виж. М. Ю. Лермонтовъ, неговий животъ и литературната му дѣятелность отъ А. И. Скабичевский, прѣв. М. Московъ (Търново, 1894); *Животътъ на М. Ю. Лермонтовъ* въ *Народна Библиотека* на Дим. Х. Ивановъ и З. Паламидовъ (Пловдивъ, 1889); *История на новата русска литература* отъ М. Московъ (Търново, 1895), и *Двадесетъ биографии на образцови руски писатели съ портрети*, прѣвелъ на българ. отъ рус. Д. Велковъ (Шуменъ, 1896). Л-витѣ съчин. сж издавани на руски много пжти; най-доброто издание е Висковатовото (Москва, 1891, 6 т. in-12°, съ бѣлѣжки и библиографическо изучение).

Лесажъ (*Аленъ Рене*). Французски романистъ, род. въ 1668 въ Сарзо (морбихански департ.), умр. въ 1747 въ Парижъ. Изучилъ правото, нъ се отказалъ отъ адвокатството за да се посвети на литературата, и живѣлъ съвсѣмъ отъ литературнитѣ си трудове. Придобилъ най-голъма извѣстность съ комическитѣ си романи, които се считатъ за неподражаеми; *Приключения на Жилъ Бла де Сантийанъ* (прѣв. на българ. отъ Н. П. Н., Търново, 1882) изобщо се има за неговия шедевръ. Други прочути негови романи отъ тоя видъ сж *Хромий Дяволъ* (прѣв. на български, часть I, отъ А. П. Шопова, Цариградъ, 1876) и *Приключенията на Гюзмана Алфараши* (съкратенъ прѣводъ на франц. отъ испански). Нѣкои отъ комедиятѣ му достигли голъма популярность; и въ 1709 му прѣдлагали 100,000 лева да унищожи една отъ тѣхъ, *Тюркаре*, горчива сатира върху тогавашнитѣ финан-